

Bono for Àfrica

La Conselleria d'Administració Pública de la Generalitat valenciana va tenir la fausta iniciativa, continuant les intencions del programa ASIA (Assistència Integral als Ajuntaments), que té per objecte aconseguir que els consistoris municipals disposen del nivell de serveis que les demandes dels ciutadans exigeixen, la fausta iniciativa, deia, de fer una donació de 400 faxes a tal nombre d'ajuntaments.

A tal efecte el conseller **Emèrit Bono**, home difícil de trobar al seu despatx i home amb molta mà esquerra que es va

autopracticar la *perestroika* quan s'estilava el comunisme *dry*, va idear un acte amb totes les de la llei per a solemnitzar l'obsequi davant dos centenars llargs d'alcaldes de diversos reductes lingüístics, el president de la Diputació de València, **Francisco Blasco**, i una dotació de directors generals per delimitar.

No seria cristià negar la utilitat de l'enginy que es va repartir ni l'esdeveniment que haurà ocasionat entre alguns funcionaris municipals l'arribada de l'artilugi. Però hi ha un parell de detalls que reclamen un comentari. Una, que un fax —hi ha faxes i faxes, amb la mateixa oscil·lació de prestacions i economia que acompanya qualsevol classe de gènere— costa vint mil duros, quantitat que amb molta dificultat rebenta un pressupost municipal per discret que siga. I l'altra, que pels volts del segle XXI un conseller, en un país de creixement econòmic japonès —economistes del PSPV-PSOE *dixerunt*— estructuraren una epopeia d'unes dimensions que recorden una entre-

ga de penicilina o dacs a de l'Organització Mundial de la Salut a Namíbia o Etiòpia, no deixa de ser un motiu d'inquietud. O de jocositat en els casinos.

La quarta

El cap de setmana que haurem liquidat quan aquestes ratlles tocan la superfície, la Unitat del Poble Valencià (UPV) haurà efectuat una conferència, que és com denomina el partit els congressos, crucial. Ja em faig càrrec dels inconvenients de tocar, simplement, el tema i de tocar-lo quan l'única possibilitat a què es presta és l'especulació.

Per tant, al marge de siga quin haja estat el resultat, l'objectiu quedarà reduït a glossar les actituds oficials que han precedit la cerimònia de la confusió. Dic això amb motiu d'una conferència de premsa que va facturar el responsable de política institucional de la formació, **Pere el Gran**, un parell de dies abans de la convocatòria. L'aspirant —si més no mentre redac-

te— a la secretaria general i diputat al Parlament valencià, va fer una professionalíssima exhibició de xarlatanisme, que, fascinant-me com em fascina la condició humana, no hi ha duros amb què pagar-la.

Em resultaria relativament fàcil sucra la ploma en la seua desgràcia —acusar els crítics de regionalistes quan ell i la comitiva que acompanyava van realitzar una ponència que programava la destrucció del nacionalisme—, però només tinc interès en una reflexió: la *paraeta*. Perquè no arriba a aquests extrems qui no veu perillar el pinso: si per un sou de diputat és capaç de vociferar més demagògia de la que pot suportar la seua gràcil base corporal, ¿quines cobles cantaria per una nòmina de president de la Generalitat?

Si els bitllets et cremen la butxaca

Que és com, més o menys, comença el text de l'exposició que s'ha inaugurat al Poble Espanyol de Montjuïc sobre els pisos de la Vila Olímpica (V.O.). Passa que els 2.500 pisos que faran de residència als atletes mentre durarà la celebració dels Jocs Olímpics (J.J.OO.) de Barcelona 92 es posaran a la venda a partir del pròxim dia 15.

La impressió és que no hi ha hagut, al llarg dels JJ.OO., cap V.O. que no haja causat problemes a la ciutat que s'ha ocupat d'organitzar-los. I, aparentment, no hi ha cap motiu pel qual Barcelona haja de ser-ne l'excepció. La V.O. de Barcelona va ser pensada per un combinat d'empreses que en principi, probablement encerte, tenien la seua promoció i dependència en l'Ajuntament de Barcelona i que ara pertanyen a allò que en diuen el Holding Olímpic, amb una participació municipal del 49 per cent. I una altra, la restant, del 51 per cent, d'interès estatal.

Pel mes d'octubre de l'any passat **Jordi Parpal**, en aquell moment tinent d'alcalde, i **Ramon Boixadós**, conseller delegat de Vila Olímpica S.A. (VOSA), en una conferència de premsa van notificar que els pisos es posarien a la venda i anirien destinats a la classe mitjana/alta. I pels mateixos dies **Lluís Armet**, ja mà dreta de **Pasqual Maragall** perquè Parpal estava tocat per l'incident de l'Estadi Olímpic, va fer una nota de premsa on s'explicava que l'Ajuntament de Barcelona tenia interès que un 25 per cent dels pisos anaren destinats a habitatge social per a parelles joves. I que, d'acord amb les seues possibilitats activaria els dis-

positius al seu abast perquè fóra així. Era temps de comicis electorals.

Al poc d'això, l'ex-president de RENFE i conseller delegat de VOSA, Ramon Boixadós, declara que els polítics diran el que voldran, però que a ell l'han contractat per a vendre pisos a preu de mercat. De vivenda social, res de res. Classe mitjana/alta. Fa un mes, aproximadament, l'Ajuntament de Barcelona va dir que compraria el 25 per cent dels pisos i, continuant la filosofia explicada, els llogaria a parelles joves.

I ara Nova Icària S.A. (NISA), una de les empreses del combinat olímpic per a l'explotació de la cosa ha muntat l'exposició anticipant el preu definitiu de cada pis: 40 milions de pessetes. I d'entrada, 2. Classe mitjana/alta. I Boixadós, que sembla que al llarg de tot el procés era l'únic que sabia certament què es deia, ho ha justificat així: "L'única manera d'evitar l'especulació en la Vila Olímpica és vendre a 40 milions de pessetes".

I la publicitat, gratis: "Si els diners us cremen a les butxaques, si la targeta de crèdit és el vostre equipatge, si sou dels que sempre sabeu trobar allò que ningú no troba... Nova Icària us ho fa més fàcil".